

این را می دانیم

ما زمینیم، با گیاهان و حیواناتی که ما را تغذیه می کنند.
 ما باران و اقیانوس هایی هستیم که در رگ هایمان جاری است.
 ما نفس جنگل های این سرزمین و گیاهان دریا هستیم.
 ما حیواناتی هستیم انسان نام، وابسته به زندگی دیگران، زاده ذره کوچک سلول.
 ما در این خویشاوندی، تاریخ مشترکی را که روی سلول هایمان نوشته شده
 با هم سهیم هستیم.
 اکنون خود را، با هم شریک هستیم که پر از تردید است.
 و آینده مان را شریک هستیم، که هنوز ناگفته است.
 ما انسان ها چیزی جز یکی از سی میلیون نوع نیستیم
 که لایه ی نازکی از زندگی را به دور دنیا می بافیم.
 ثبات زندگی ما وابسته به این کثرت است.
 ما در حالی که به این شبکه جهانی پیوند داریم، به هم وابسته ایم -
 در حالی که عناصر بنیادین زندگی را مصرف می کنیم، تصفیه می کنیم، سهیم می شویم و دوباره تهیه می کنیم.
 خانه ما، سیاره زمین، پایان می پذیرد؛ تمامی زندگی منابع و انرژی خود را از خورشید می گیرد
 پس برای رشد محدودیت دارد.
 برای اولین بار، این محدودیت ها را لمس کرده ایم.
 وقتی هوا، آب، خاک و تنوع زندگی را به خطر می اندازیم
 از فردای بی پایان می دزدیم تا به اکنون فانی خدمت کنیم.

براین باوریم

انسان آنقدر زیاد می شود و ابزار آنقدر قدرتمند
 که مخلوقات دیگر را به سمت انقراض می رانیم، رودخانه های بزرگ را نابود می کنیم،
 جنگل های قدیمی را ویران می کنیم، زمین، باران و باد را مسموم می کنیم، و
 لایه محافظ زمین را از بین می بریم.
 علم ما به اندازه شادی، محنت آورده است؛ بهای راحتی ما با رخ میلیون ها نفر پرداخت شده است.
 ما از اشتباهاتمان یاد می گیریم، ما برای ازدست دادن خویشاوندانمان سوگوار می شویم،
 و اکنون سیاست های جدیدی از امید بنا می کنیم.
 ما نیاز بدون شرط به هوا، آب و خاک تمیز را محترم می داریم و تقویت می کنیم.
 می فهمیم فعالیت های اقتصادی که به سود گروه کوچکی است و سبب کاهش میراث بسیاری می شود، اشتباه است.
 و در حالی که تخریب محیط زیست پایه های زیستی را پیوسته می فرساید،
 بهای کامل بوم شناختی و اجتماعی باید وارد همه معادل های توسعه شود.
 ما یک آفریده کوچک در سیر طولانی زمان هستیم؛ آینده برای ما نیست تا نابودش کنیم.
 از آنجا بیکه دانش محدود است، آنانی که بعد از ما می آیند را به خاطر خواهیم داشت،
 و بسیار احتیاط خواهیم کرد.

ما تصمیم گرفته ایم

همه آنچه را می دانیم و بدان باور داریم، باید اکنون اساس روش زندگی ما شود.
 در این مرحله، تغییر ارتباط با زمین،
 تحولی را عملی می کنیم: از تسلط به مشارکت؛
 از تکه تکه شدن به اتصال؛
 از نا امنی،
 به همبستگی.

